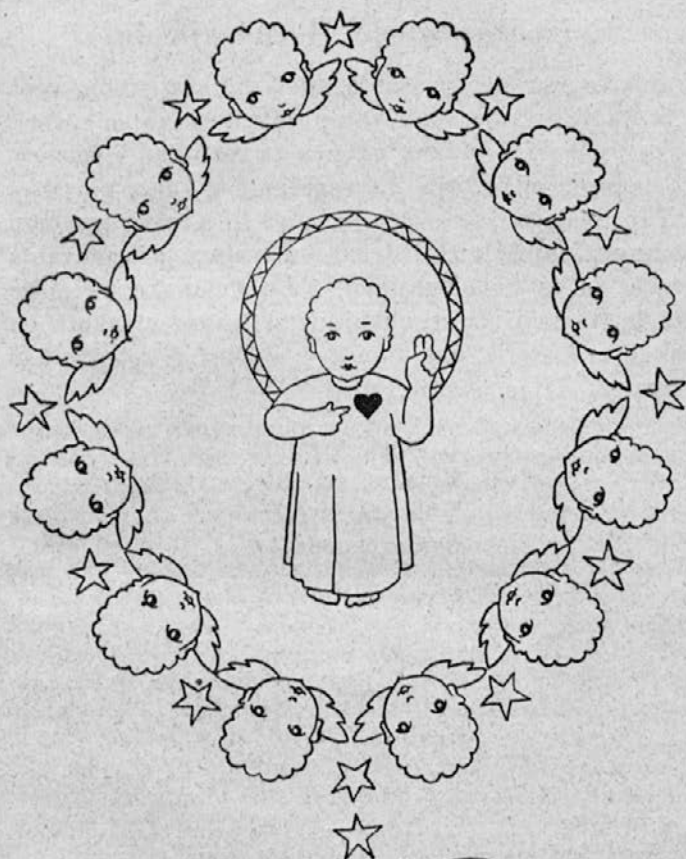

Poštnina plačana v gotovini.

Posam. številka 50 par.

Izhaja mesečno.

LUC

LETO II.

NOVEMBER 1936

ŠTEV. 3

NAVODILO

za izpolnjevanje »Jezusovih dni«.*

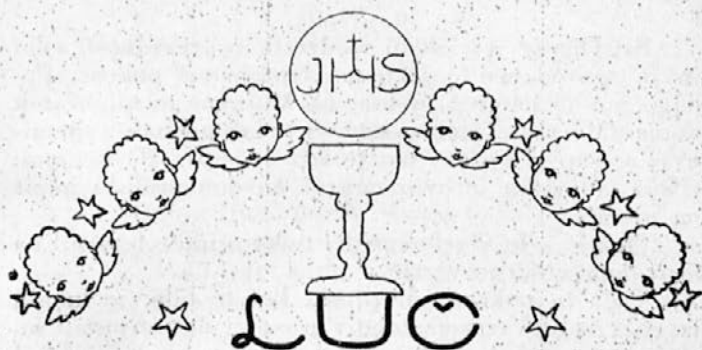
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okence za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko „ž“, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

Luč izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč) Stanje za vse leto Din 5. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Prava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno

LETO II.

NOVEMBER 1956

Štev. 3

P. Odilo:

Memento mori.

Ta mesec, ljubi lučkarji, je posvečen misli na smrt. Saj veste, da za praznik Vseh svetnikov in na Vernih duš dan romamo na grobove naših dragih. Grob nas pa spominja in opominja, da bomo tudi mi nekoč umrli.

Bral sem o nekem možu iz plemenite družine, ki je bil vzgojen zelo mehkužno in nikoli ni vedel, kaj je pomanjkanje in kaj so težave življenja. Razumljivo je, da je zabredel zelo globoko v močvirje greha. Nkega dne pa ga je zadela milost božja in sklenil je, da se bo s celim srcem oklenil Boga in da bo začel živeti življenje dobrega kristjana.

Ker pa je bil preveč znan v svoji domovini, se je odločil, da gre v Rim in da bo opravil sv. spoved pri samem sv. Očetu papežu.

Sv. Oče je bil ginjen, ko je videl toliko zaupanje in je bil takoj pripravljen, da grešnika spove. Mož je opravil sv. spoved zelo skesano in vzgledno.

Sv. Oče papež mu da zveličavne nauke ter mu naloži pokoro. Toda spovedanec je pokoro odklonil. »Nisem dosti močan,« pravi, »da bi se postil, nimam časa, da bi molil. Ne morete pričakovati od mene, da bi šel v puščavo ter tam opravljal dolga premišljevanja, ali da bi šel mogoče na kako božjo pot. Delo mojega poklica mi niti tega ne dopušča.

Sv. Oče se je v svoji modrosti in previdnosti vdal in je spovedancu popolnoma izpremenil pokoro. Podaril mu je namreč prstan, na katerem je bil kratek napis »Memento mori«, kar se pravi po naše: spominjaj se smrti! Ta dar mu je izročil papež z besedami: »Nosi ta prstan in vsaj enkrat na dan preberi napis na njem!«

Mož je zelo veselo sprejel pokoro in se je vrnil na svoj dom z mirno vestjo.

Toda ta pokora, preprosta kot je bila, je kmalu izvršila veliko izpremembo v njegovi notranjosti. Ne-prestan pogled na prstan in pogosten vzdih: Spominjaj se smrti, je zasadil misel na smrt globoko v njegovo dušo.

»Resnično,« je rekel nekega dne samemu sebi, »ker sem obsojen na smrt, je pač edino pametna stvar, ki jo morem izvršiti na tem svetu: pripraviti se na smrt. Kaj mi pomaga, da toliko skrbim za svoje zdravje, ki me more kmalu zapustiti. Kaj pomaga, da prizanašam svojemu telesu ter postopam z njim tako obzirno, ko bo pa tako kmalu razdejjano in bo postalo hrana črvov?«

Ko je ta mož nekaj časa opazoval prstan na roki, mu kmalu ni bila nobena pokora pretežka. Zelo rad jo je sprejel od vsakega spovednika.

Jasno je spoznal, kako važno in koristno je, da se človek pogosto spominja smrti. »Memento mori«.

Oskarjeva mama.

Oskarjeva mama je bila hudo bolna. Trije zdravniki so stali ob njeni postelji in so ji skušali pomagati, toda na zboljšanje so imeli le malo upanja. Oče je sedel poleg svoje ljubljene žene in je držal njeno roko v svoji. Pri tem pa je opazoval poln skrbi njen blede, upadli obraz. Kako rad bi dal svoje zdravje; saj jo je tako zelo ljubil.

Tudi mali Oskar je smel stopiti za par trenutkov v sobo. Mati mu položi svojo suho roko na svetle kodre in mu reče s slabotnim glasom: »Ljubček moj, ostani prav, priden. Glej, tvoja mama je hudo bolna. Moli vroče k ljubemu Zveličarju, da pomaga.« Oskar je to glasno jokaje obljubil. Oče ga je prijel za roko in dejal: »Pojdi, ljubi otrok, mamica mora spati!«

Oskar odide; pred vrati se še enkrat bridko zjoka, nato pa se odpravi proti bližnji cerkvi, da bi molil tam za ljubo mamico.

Poklekne pred obhajilno mizo in proseče zastrmi v zlata tabernakljeva vrata, za katerimi živi božji Zveličar pod podobo kruha. Iz srca mu privre prošnja: »Ljubi Jezus, ljubi Jezus — ozdravi mojo mamo!«

Od jokanja in molitve je postal Oskar truden in je zaspal.

V spanju zagleda svojo mater vso lepo in veselo. Res, da jo je ob velikih praznikih videl oblečeno v najlepšo obleko in jo ob takih prilikah strme občudoval, toda tako lepe še ni videl nikoli. Njena obleka je bela kot novo padli sneg; srebrni in zlati okraski jo preprezajo. Na prsih se ji lesketa čudovit, z zlatimi kamni posut križ.

Kako krasno je bilo vse to! Toda še vse krasnejši je bil mamin obraz, na katerem ni bilo sledu žalosti in bolezní več. Svetil se je in smehljal v toliki sreči, da se ga Oskar ni mogel nagledati. »Mamica, kako si vendar lepa! Ali nisi več bolna?« je vzkliknil vesel. Tedaj je stopila mama še bliže, pogledala ga je ljubeče in mu odgovorila z glasom, ki je zvenel kot milo petje: »Ljubi moj Oskar, nad vse sem srečna. Zelo dobro si molil. Na tvojo priprošnjo me je rešil Bog bolezní. Pri ljubem Zveličarju se bom odslej večno veselila. Kadar moliš, bodi vedno pobožen, da te bom nekoč smela vzeti k sebi v nebesa.« Še enkrat se nasmehe svojemu sinčku, nakar izgine.

Oskar se zbudi in se ozira ves začuden po cerkvi. Kje je? Polagoma mu je vse jasno: mama je bila bolna, molil je in med molitvijo zaspal, v spanju se mu je prikazala mamica. Tedaj mu pa naenkrat švigne bolna misel skozi možgane: »Mamica je umrla!« Kot

blisk skoči pokonci, v velikem strahu se pozabi posloviti od Zveličarja v najsvetejšem Zakramentu in odhiti domov.

Oče stoji pred durmi in njegove oči so krvave od jokanja.

»Mama je umrla!« krikne Oskar v svoji prvi bolečini in pade očetu v naročje. Le-ta ga privije k sebi in mu reče: »Zdaj nimam nikogar drugega več na svetu, kot samo tebe, moj Oskar. Mamica je odšla v nebesa.«

»Da, mamica je pri Bogu,« pravi Oskar. »Videl sem jo vso srečno. Ne smeva več jokati zaradi nje!«

Nato je povedal očetu vse, kar je videl v sanjah.

»Poglej Oskar, Bog usliši večkrat našo molitev drugače, kot pa mi želimo. Ti si molil za mamino zdravje — Bog pa ji je dal večno srečo v nebesih. To je pač najboljša za dobro mamo, čeprav je meni in tebi po njej zelo hudo. Naj se zgodi vedno božja volja!«

K Jezusu srca nam drobna hite,
da nas popelje čez morje življenja
tja, kjer se zvezde nebeške bleste.

Joža Vovk:

Metka je umrla.

*Mala Metka že umira,
drobne že oči zapira,
lepi beli angeli
k njej so iz nebes prišli.*

*»Kdo ste vi, oj lepi bratci,
joj, odkod pa ste prišli?« —
»Mi nebeški smo krilatci,
zdaj po tebe smo prišli.«*

*»Oh, pustite me na soetu,
tu pri moji mamici,
saj sem rada pri očetu,
ki lepo za me skrbi.«*

*»Metka, v raju bo Marija
tebi dobra mamica
in za očka ti bo Jezus,
ki najrajši te ima.«*

*Mala Metka je umrla,
drobne je oči zaprla,
lepi beli angeli
z njo v nebesa so odšli.*

Naša nova hišica.

3.

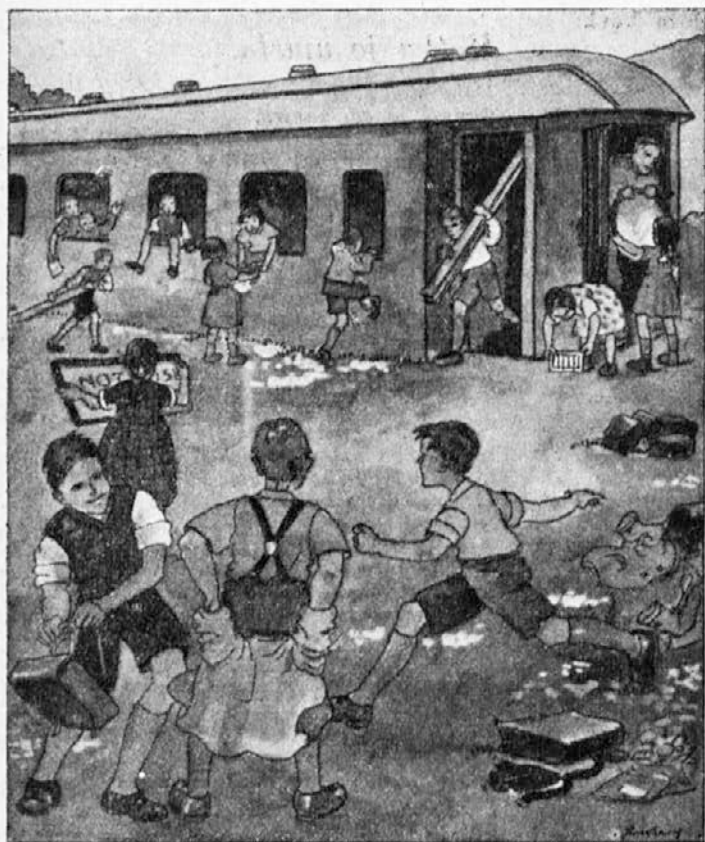
Povedati moram, da je prenočevala naša podjetna družinica kar na prostem. Sredi majnika je bilo in vreme se je dobro držalo. Otroka sta šla po izvrstnem počitku vsa korajžna v šolo.

Med odmorom je razlagal Jakec na dvorišču otrokom, koliko ima skrbi zaradi nove hišice, ker mu manjka pomočnikov. Dečki in deklice so strmé poslušali njegov govor. Martin, zelo močan dečko, je stopil pred Jakca in izjavil: »Pripravljen sem iti po šoli s teboj in ti pomagati pri težavnem delu.«

»Jaz tudi, jaz tudi,« so klicali okolu stoječi.

Jakec je bil pomočnikov neizrečeno vesel in je to vest takoj sporočil Tinci.

Po pouku so se navdušeni delavci zbrali pred šolskim poslopjem in hoteli mahniti proti travniku

Pometali so torbice in suknjiče po tleh in pričeli delati...

z novo hišico, ko pripelje gospod Peter mimo svoj tovorni avto. Gospod Peter je bil Jakcev dober prijatelj. Jakec dvigne roko, avto obstane in vsa truma otrok zleze nanj in se veselo vriskaje odpelje proti cilju.

Da bi jih videli, s kakšno vnemo so se te drobčkane stvari lotile dela. Pometali so torbice in suknjiče po tleh in pričeli delati, seveda po načrtu Jakčevega in Tinčinega očeta, ki je zaukazal, naj otroci znosijo vso staro ropotijo iz voza. Sam je že poprej odvil vse

višake in izruval vse žeblje. Otroci so lezli v voz kar skozi okna, da je šlo hitreje delo izpod rok.

Mamica je pa postavila v bližini kar na prostem zasilen štedilnik in v velikem loncu pripravila za vse delavce kosilo — mlečen riž, ki so se ga otroci po dovršenem delu lotili z neverjetno vnemo.

Janez Veider:

Potolažena sirota.

Igra s petjem v dveh dejanjih.

Osebe:

Petrček, sirota brez staršev.
Stanko, sin premožnih staršev.
Petrčkov angel varuh.
Jezušek.
Dva angelčka.

Prvo dejanje.

(Gozd. Sredi odra stoji klopica, za njo Marijina slika na drevesu. Petrček se izgubi v gozdu, potem angel varuh in nazadnje Stanko.)

Prvi prizor.

Petrček (tava sem in tja): Moj Bog, že cel dan tavam po gozdu, pa ga še ni konca. Zdaj res več ne vem ne kod, ne kam. — Kako vse drugače je bilo, ko sem imel še ljubo mamico. Pa umrla je in šla k Bogu v nebesa. (Joka.) Toda čemu bi jokal. Rajši si s pesmico potolažim srce. S tisto narodno, ki sva jo z mamico dostikrat pela in ki je, se mi zdi, nalašč zame zložena.

(Poje):

Sirota sem uboga,
po svetu hodim sam,
brez staršev, bratov, sester,
samo bridkost imam.

Že dolgo je od tega,
kar mamice več ni
in očka moj preljubi
že davno v grobu spi.

Marija, k tebi kličem,
ti bodi mati mi,
in daj, da skoraj pridem
tja gori, kjer si ti.

Glej no, tu pa je klopica in slika Marijina. Da, Marija, ti bodi mati mi, in daj, da skoraj pridem, tja gori, kjer si ti. — Tu na klopico se usedem in se odpočijem pod Marijinim varstvom. Saj bo itak kmalu noč in ne znam iti dalje. (Se usede in hoče zaspiti.) Toda ne! Preden zaspim, se moram priporočiti angelu varuhu. Tako me je naučila mamica. Pa

zapojem tisto, ki sem jo pri mamici vsak večer zapel, preden sem zaspal.

(Poje): Angelček moj, pridi nocoj!
 Ti boš pri meni stal,
 nežno me varoval,
 da bom lepo zaspal.
 Pridi nocoj, angelček moj!

(Zaspi, dela se večer.)

Drugi prizor.

Angel varuh (se prikaže v veliki svetlobi): Ne bodi žalosten, Petrček! Priporočil si se mi zelo lepo. Zato sem prišel, da te potolažim. Glej, naznanjam ti dve veseli novice: Ne bo ti treba ostati čez noč v tem temnem gozdu. Že sem poslal sem dobrega dečka, da te popelje k svoji dobri mamici. Vsak čas bo deček tukaj. — Druga novica je še veselejša. Zadosti dolgo si že sam taval po zemlji. Ostal si nedolžen in dober, zato te bo Jezušček prav kmalu vzel k sebi v nebesa, da boš za vedno pri svoji mili mamici. Na svidenje, Petrček, na svidenje v nebesih. (Poljubi Petrčka in izgine.)

Petrček (se zbudi, si mane oči): Oh! Kako lepe sanje! Škoda, da so že minule. Angel varuh je prišel. — Ali mi ni nekaj razódel? (Premišljuje.) Da, da, se že spomnim. Dečka mi pošlje, da me izpelje iz gozda. Pa še nekaj. O sreča! K mamici pojdem skoraj v nebesa. — Toda sedaj sem še sam v gozdu. In lačen sem. Da bi imel vsaj košček kruha. Ves dan že nisem ničesar jedel. — Nočem več spati, ker pride kmalu deček. Bom pa pel, da me ne bo strah, dokler ne pride.

(Poje): Ko v jasnem pasu primiglja
 nam zvezdica daničica,
 se sliši milo že zvonjenje
 Mariji v čast in počesčenje.
 In z zlato zarjo vse časti:
 Češčena si, Marija ti.

Tretji prizor.

Stanko (pride s košarico cvetja v roki, se začudi): Deček je tukaj. (Ga opazuje.) Tuj in nepoznan. (Petrčku): Kdo pa si, dobri deček, in kaj delaš sam v tej samoti tako pozno? Lačen si, si dejal. Na kruha, ki mi ga je mamica dala za na pot. (Mu da kruha, Petrček je.) Tudi peti znaš tako lepo. Od daleč sem te že čul.

Petrček: Bog ti poplačaj, dobri deček. Jaz sem Petrček. Sirota sem brez očeta in matere. Sam hodim po svetu in se s petjem preživljam. A je hudo, ko nimam več mamice. Kako je skrbela zame, ko se je oče ponesrečil v tovarni. A nazadnje je še mamica umrla. (Joka.)

Stanko: Nič ne jokaj, Petrček. Gotovo si se izgubil v gozdu. Jaz te popeljem iz njega. Kar pri nas boš ostal.

in mi boš kakor bratec. Zelo vesela te bo moja mamica. — Veš, jaz sem Stanko. Mamica me je poslala sem, naj okrasim to Marijino sliko. Pomagaj mi, Petrček, prosim te.

Petrček: Prav rad, moj dobri bratec Stanko. (Stopita na klopco in krasita sliko in prižgeta lučko.) Tako! Marija bo gotovo vesela tvojih cvetic. (Stopita s klopce.)

Stanko: Pa tudi tvojih pesmic, Petrček. Zapojava eno Mariji v čast.

Petrček: Saj res. Pa nadaljujva »Ko v jasnem pasu«, če jo znaš.

Stanko: Znam, znam.

(Pojeta, med petjem se počasi zmračí.)

In kadar sončece ljubo
nam za goro žari slovo,
se sliši milo še zvonjenje (zazvoni Ave Marija)
Mariji v čast in počeščenje.
V večernem hladu se glasi:
Češčena si, Marija ti.

Stanko: Petrček, zdaj pa le urno domov, da ne bo v strahu moja mamica. (Stečeta.)

Zastor pade.

Drugo dejanje.

(Gozd kakor prej, v sredi kapelica, v njej sedi Jezušček, ob njem klečita angelčka. Stanko s košaro živil in Petrček prideta.)

Stanko: Glej, Petrček, to je tista kapelica, o kateri sem ti že tolikokrat pravil. Moja mamica trdi, da milostni Jezušček v tej kapelici potolaži vsakega, ki je žalosten in pride k njemu. In ker si ti vedno tako otožen, sem te pripeljal sem, da Jezušček potolaži tudi tebe. Kar pojdi v kapelico in lepo moli in zapoj Jezuščku kako pesmico. Gotovo boš tudi ti potolažen, kot vsi drugi, ki so prišli sem žalostni. Tudi name se spomni, ko moram iti še dalje, da oddam revni logarjevi družini jedila, ki jim jih pošilja moja mamica. Prav kmalu bom zopet pri tebi. Tedaj bova še skupno počastila Jezuščka. Počakaj me kar v kapelici. Z Bogom, Petrček, z Bogom!

Petrček (ga prime za roko): Stanko, Bog poplašaj tebi in tvoji mamici vse, kar sta zame storila. — Ždi se mi, da me bo Jezušček v kapelici zares potolažil, kot si rekel. — Na svidenje, Stanko, na svidenje (sam zase) v nebesih. (Stanko odide.)

Petrček (odhaja proti kapelici): Tako čudno prijetno mi je danes pri srcu. Kaj, če se danes uresniči napoved angela, da pridem kmalu v nebesa? (Stopi v kapelico.) Oj, kako čudovito lep Jezušček! Živi bi ne mogel biti lepši. (Ga opazuje.) Ti si tisti Jezušček, ki boš potolažil tudi mene. (Poklekne in gleda Jezuščka.) Katero pesem naj ti zapojem, moj Jezušček? Tisto, ki ti jo zapojemo pred sv. obhajilom.

(Poje): Tebe ljubi moja duša,
o Zveličar moj,
Tvojo naj sladkost okušam,
daj ji pokoj svoj.
Pridi, pridi, skleni se z menoj,
naj bo skoraj srce moje
dom prijeten tvoj.

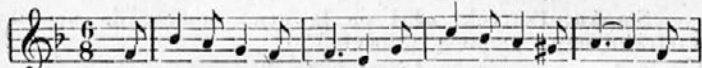
O Jezušček, pridi in pelji me k moji mamici v nebesa!
(Nasloni glavo na oltarček in zaspi.)

(Jezušček in angelčka počasi vstajajo ob veliki svetlobi.
Angelčka podasta Jezuščku roke in ga vodita k Petrčku.)

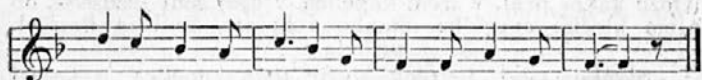
Jezušček: Da, Petrček, le vstani, da te popeljem k
tvoji mamici. (Dvigne Petrčka, ki se Jezuščku nasloni na
rame. Vsi odidejo proti svetlobi.)

Zastor pade.

Sirota sem uboga. P. France Ačko

Si-ro-ta sem u-bo-ga, po sve-tu hodim sam, brez
Že dolgo je od-te-ga, kar mami-ce več ni, in
Ma-ri-ja, k te-bi kličem, ti! bo-di ma-ti mi, in

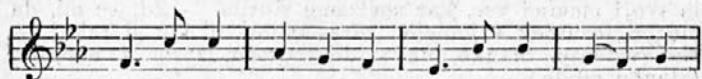

staršev, bratov, sester, sa-mo bridkost i-mam.
oč-ka moj pre-lju-bi že dav-no vgro-bu spi.
daj, da skoraj pridem, tja go-ri, kjer si ti.

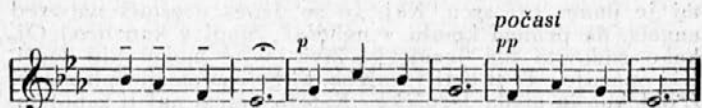
Mirno Angelček moj. P. France Ačko

Angelček moj, pri-di no-coj! Ti boš pri

me-ni stal, než-no me va-ro-val, da bom

sladko za-spal. Pri-di no-coj, an-gel-ček moj.

Vesela mladost.

Povest.

Zofka je stopila k postelji in prijela Miro za obe roki in jo poljubila. Mati Lovšetova pa si je obrisala solzo in rekla: »Mira, zdaj sama vidiš, kakšne nesreče lahko pridejo iz hudobijske: Zofka je vsa otolčena in opraskana, kakor da se je borila s celim tropom mačk. In ti si vsemu kriva! Ali pa se Zofka hoče zato nad teboj znesti? Še malo ne, ampak zate celo prosi. Le prav lepo se ji zahvali; kajti če ne bi ona zate prosila, bi te premlatila kakor slamo. Ker pa me ona prosi, ti prizanesem; ti pa prosi ljubega Boga, da ti tudi on odpusti! Danes si storila prav debelo neumnost; glej, da je to zadnjikrat! V soboto boš pri sv. spovedi vse lepo poravnala.

Mira je plakala iz hvaležnosti in kesanja. Zofka pa je bila vsa srečna, da je Miro obvarovala bolečin, kakršne je pravkar morala sama trpeti.

Mati Lovšetova ji je bila pa tudi hvaležna, da ji ni bilo treba tepsti Mire, ki jo je prisrčno ljubila in je vselej njo samo srce bolelo, kadar jo je morala kaznovati; zato se je Zofki prav iz srca zahvalila.

Sredi vsega tega prizora pa so prišle v sobo Milka, Lenčka in Metka. Mati Lovšetova jim je vse povedala, kaj se je pravkar zgodilo in kako je bila Zofka do Mire velikodušna.

»Dobra moja Zofka,« je rekla Milka, »ali ne čutiš v srcu veselja, da si Miro obvarovala zaslužene kazni in da si premagala svojo maščevalnost, čeprav si morala po njeni krivdi nedolžno trpeti?«

»O, da, ljuba Milka,« ji odgovori Zofka. »Zelo sem vesela, da ji je mati odpustila. Maščevalnosti pa nisem imela v srcu prav nič; kajti sama vem, kako strašna je kazen, ki ji je grozila, in sem se zanjo prav tako bala, kakor se bojim zase.«

Zdaj so prijateljice Zofko še bolj ljubile. Potem so pa vse štiri materi in Miri rekle zbogom in odhitele v hišo, ker je že pozvonilo k obedu.

Zofka se preseli.

Zofka se je bala iti v obednico. Zato je prosila prijateljice, naj gredo one naprej, da nje ne zapazi mačeha. Lahko pa se je še toliko skrivala, očem gospe Koprive vendarle ni ušla. Vsa jezna je zavpila gospa nad njo:

»Kaj, ta smrklja se upa priti v obednico! Ali misliš, da bom pri svoji mizi trpela tatico in lažnivko?«

»Gospa,« jo je pogumno zavrnila Lenčka, »Zofka je nedolžna. Izvedele smo namreč, kdo vam je izpil vino. Zofka je resnico govorila, ko vam je pravila, da ga ni ona.«

»Papapa paperlapa, otrok, kaj pa ti veš! Se ti je že spet nalagala. Jaz jo pa le predobro poznam, zato bo jedla v svoji sobi, ne tukaj!«

»Gospa!« se je zdaj ježno oglasila Metka, »hudobnica ste vi, Zofka pa je zelo dobra! Vino je izpila Mira, Zofka je pa njeno mamo preprosila, da je za tatvino ni nabila. Vi ste pa ubogo Zofko grdo pretepali in je še poslušati niste hoteli! Zato imam Zofko rada, vas pa ne, da veste!«

Gospa Kopriva se kislo nasmehne: »Jojoj, kako lepo! Jako si olikana in ljubezniva, zares! In zgodbo z Miro si si prav lepo izmislila!«

Milka: »Gospa, Metka je resnico povedala. Mira je v vaš kabinet prinesla rastline, pa vam je izpila vino; potem pa je skočila skozi okno in si pri tem izvila nogo. Vse to je priznala svoji materi, ki jo je hotela preteptati, pa ji je potem prizanesla, ker je Zofka tako lepo zanjo prosila. Zdaj, gospa, lahko spoznate, da je Zofka nedolžna in da je zelo dobrega srca, zato jo imamo me vse zelo rade.«

Gospa Rožnik je posegla previdno v razgovor:

»Gospa, menda vidite, da ste Zofko po nedolžnem kaznovali in ji morate zato kaj dati. Prejle ste rekli, da bi radi takoj odpotovali, da vas pa Zofka zadržuje in zato ne morete vsega potrebnega pripraviti. Veste kaj; dovolite ji, da gre kar nocoj z nami! Potem se boste lahko nemoteno pripravljali za potovanje.«

Gospo Koprivo je bilo sram, ker so ji vse jasno dokazale, da je Zofki storila krivico, zato se gospe Rožnikovi ni upala reči ne. Poklicala je torej svojo pastorko in ji čemerno rekla:

»Smrklja, nocoj boš odšla s tema gospema; takoj ti pripravim vse potrebno. (Zofka ni mogla docela skriti svojega veselja). Ždi se mi pa, di si kar vesela, da moreš od mene proč. Ker torej nimaš ne srca ne hvalečnosti, ne pričakujem od tebe nobene nežnosti, in pametno storiš, ako je tudi ti od moje strani ne pričakuješ. Ni mi torej treba nikoli pisati, pa tudi jaz se ne bom ubijala s tem, da bi ti sporočala kake novice, ker se zanje toliko brigaš, kakor jaz za tvoje. (Zdaj se obrne h gospema). Drage dame, zdaj pa k obedu! Ko se vrnem s pota, pa povabim vaju in vse sode in predavala vam bom, kaj sem po svetu videla, to bo prekrasno!«

Gospe so z otroki posedle k mizi. Zofka pa je dobro izrabila priliko, da je njena mati zopet enkrat nanjo pozabila in se strahovito najedla. Izvrstni obed pa vesela zavest, da se bo preselila k Cvetkovim, sta ji pomagala, da je docela pozabila nesrečno krivico, ki jo je pretrpela pred obedom.

Po obedu so deklice šle z Zofko v njeno sobo, kjer je imela svoje igrače in drugo drobnarijo. Njeno punčko z oblekami vred so spravile v zavoj, saj tako vse skupaj ni bilo dosti vredno; vse ostalo so pustile, kjer je bilo.

(Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Praznovanje godu sv. Frančiška v Ljubljani

Kakor vsako leto, tako smo tudi letos obhajali god sv. očeta Frančiška z vso slovesnostjo. Na predvečer 3. okt. se je zbrala Frančiškova mladina pred bajno razsvetljenim in okusno okrašenim velikim oltarjem v franč. cerkvi Križarji in Klarice so bili oblečeni v svoje bele uniforme. V rokah so imeli zastave, praporčke in vence. Potem ko smo zapeli himno sv. Frančiška in sv. Klare, je imel naš predobri p. voditelj prekrasen nagovor o veselem odhodu sv. Frančiška iz te solzne doline. 3. okt. zvečer je namreč minilo 710 let, odkar je serafinski oče umrl. Po govoru smo zapeli semeniške litanije Matere božje, nato pa še par pesmic v čast sv. Frančišku. Naslednje jutro smo pristopili vsi k sv. obhajilu. Slovesne maše visokočastitega p. provinciala so se udeležili tudi Križarji in Klarice v svečanih oblekah kot zastopniki Frančiškove mladine.

Križar v svečani uniformi.

Lučka nam bodi, oče Frančišek
v dnevih mladosti
vodi nas k Jezusu,
Kralju modrosti.

Valentin Bizant, učenec V. razr.

Izlet na goro Oljko.

Meseca julija so nas g. katehet povedli na izlet na goro Oljko. Šli smo otroci, ki smo v Marijinem vrtcu, a tudi precej odraslih je šlo z nami. To je bil zame vesel dan! Dolgo sem si že želel, da bi prišel na to goro in bi bil tam pri sv. maši v cerkvi, katero sem že tolikokrat od daleč gledal in slišal o njej govoriti, kako je lepa. Tisto jutro smo se zbrali otroci v Velenju pri Marijini kapelici. Ko smo bili že vsi skupaj, smo veseli krenili na pot. Med potjo smo prepevali Marijine pesmi. Ko smo prišli do pol pota smo imeli že lep razgled. A ko smo prispeli na vrh, takrat je bilo veselje! Ogledali smo si hribe in doline. Potem smo šli v cerkev k sv. maši, katero so darovali g. katehet. Po maši smo si ogledali notranjost cerkve, ki je res zelo lepa. Vrnili smo se skozi Št. Andraž. Tam smo prisostvovali večernicam. Tukaj so nam tudi g. katehet preskrbeli okrepčila, za katerega smo jim bili prav hvaležni. Potem smo nadaljevali pot proti Velenju. Razšli smo se na istem mestu pri Marijini kapelici veselega srca, še lepšega pa spomina na letošnji izlet.

Gerzina Albert,

učenec VI. razreda višje narodne šole v Velenju.

Naši rajni prijateljčki.

† Jože Sadar. Dne 31. avgusta, ko se je sonce nagibalo proti zahodu, je ugasnilo življenje mojemu najstarejšemu bratcu Jožku Sadarju iz Vira pri Stični. Bil je dober Marijin otrok, zato ga je Jezus tako zgodaj poklical k sebi. Utonil je pri kopanju na Kavcu za Pristavljjo vasjo pri Št. Vidu. S kakšnim veseljem je vsak večer pisal »Jezusove dneve« in tudi obiskoval Jezusa v cerkvi ter ga pogosto prejemal v svoje otroško srce! Tudi je kaj rad čital »Luč«, na katero sva bila skupno naročena. Kako rad je imel svoje starše, je pokazal že s tem, da je že sedaj obljuboval, kako bo skrbel zanje, ko bo količkaj mogel. Če se mu je kaj naročilo, ni bilo nikoli slišati iz njegovih mladih ust besede: tega pa ne bom naredil. Zato ga bodo tudi oni, kakor jaz, težko pozabili. Ljubili so ga vsi ljudje, ker ni nikomur nagajal kakor drugi otroci. Da je bil splošno priljubljen, se je pokazalo posebno, ko je ležal na mrtvaškem odru, saj je bil ves obdan z venci in cvetjem. Po naključju je bil pogreb ravno na dan šolske sv. maše pred pričetkom šole. Zato so se vsi njegovi učenci in sploh vsi šolarji s šolsko zastavo ter tudi z zastavo Marijinega vrtca udeležili lepega pogreba. Pogreb so imeli gospod katehet Alberik s peto sv. mašo. Ker je bil tudi pri pevskem društvu »Gloria«, so mu njegovi tovariši in tovarišice peli na koru in tudi pri odprtem grobu: »Vigred se povrne« in

»Pomladi vse se veseli«. Tako sem jaz kakor najini starši zgubili, kar nam je bilo dražje kot biser. Ker je tako rad prebiral »Luč«, mu želimo vsi skupaj, da bi mu tam svelila nebeška luč.

Dragi bratec, spomni se pri Jezusu in Mariji vseh stiških otrok, posebno pa svojih staršev, bratcev in sestic!

Sadar Terezija,
učenka 5. razreda v Stični.

† Minka Romih. Lučkarica Minka Romih je umrla 3. maja v celjski bolnišnici, iz katere so jo pripeljali domov na Planino. Dne 6. maja je bil pogreb ob obilni udeležbi sorodnikov in prijateljev. G. župnik so ji napravili lep govor, med katerim so tudi rekli, s kako vnemo je Minka prejela sv. obhajilo. Omenili so tudi, da bi rada šla v Maribor v samostan kot gojenka, pa ni bila sprejeta zaradi rahlega zdravja. Na »Angelčka« je bila naročena že več let, sedaj se ji je pa »Lučka« zelo dopadla, takoj jo je prečitela, ko jo je prejela, in vse številke lepo shranila in še večkrat prebiralala. Žalujemo za njo, njeni starši, bratje in sestre, a privoščimo

ji nebesa, katera, upamo, da uživa.

Alojzij Romih,
Planina nad Sevnico.

† Cilika Čebular. Huda bolezen nam je vzela tako drago Ciliko. Obiskovala je III. razred narodne šole. Dokler je še količkaj mogla, je še prišla v cerkev in šolo. Prenašala je svojo težko bolezen zelo vdano. Rada je prejela Jezusa in pisala vedno Jezusove dneve, ki pridejo ob prvih petkih k Jezusu na oltar. — Dne 21. avgusta jo je poklical Jezus k sebi. Zdaj se raduje z angelci v nebesih. Za teboj, ljuba Cilika, žalujejo ate, mamica, bratec in tri manjše sestre in me součenke. Prosi Jezuščka, da pridemo k tebi v sveti raj.

V trpljenju si, Cilika, tukaj živela —

V nebesih boš večno veselje imela.

Turin Marija,
učenka IV. razreda v Studenicah.

Uganke.

Rešitev ugank v št. 2.

1. Zdrava, morska zvezda,
mila božja Mati
ter vselej Devica,
raj odpri nam zlati!
2. Vladaј, Kristus Kralj!

Obe uganki so rešili: Cuderman Cirila, Jug Zlatica, Stefanič Lojze, Strucelj Vida, Dragoš Pepa, Hlebec Jože, Jakša Rezika, Straus Frančiška, Reje Marijan, Cuderman Mirko, Skamlec Marjeta, Leskovec Majda, Leskovec Irma, Flandja Silva, Ravnikar Vinko, Senčič Marija, Zemljč Pribina, Černjavič Francek, Skerget Marica, Hladnik Frančiška, Pen Fefika, Rumpf Anica.

Izžrebana sta bila: Reje Marijan, Velenje, in Cvetek Vida, Bohinj. Vsak dobi vezano knjigo.

H. EMIL: 1. uganka.

Besede druga polovica — ti dela lepa lica,
polovico prvo nje — vsak pozna.
Na poljane beseda cela je vodila znojne
junake davne, nekdanje vojne,
zastavo branit zmagovito,
v začetnih štirih črkah skrito.

H. EMIL: 2. uganka.

Jezusovi dnevi. — November.	i	e	p
	o	n	n
	j	v	j
	v	u	a
	k	j	a
	n	d	e
	z	s	s
	o	u	e
	d	l	e
	v	z	!

3. uganka.

				K	S	A	R
H	I	I	R	O	L	P	V
A	I	V	Z	J	N	I	O
C	E	V	A	I	T	E	K
Š	E	V	E	A	C	E	V
D	U	N	R	V	S	S	H

Črke jemlji,
kakor gre
šahovski kralj!

Kdor bo rešil vse tri uganke in bo izžreban, dobi lep kip božjega Deteta. Kdor reši dve uganki in bo izžreban, dobi vezano knjigo. Rešitve pošljite do 5. novembra na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg 4.

„Jezusovi dnevi“ za november.

[illegible]

Z decembrom bo pričela »Luč« izhajati redno pred prvim dnem v mesecu, tako da boste mogli »Jezusove dneve« natančno izpolnjevati. Do zdaj to ni bilo mogoče, ker se število naročnikov še ni ustalilo in uprava ni vedela, koliko izvodov naj da natisniti. — Rešitve ugank pošiljajte vedno do petega dne v mesecu na naslov: Uredništvo »Luči«, Ljubljana, Marijin trg. 4, in ne na upravo.
